

Matkakertomus / Erkki Lounasvuori

Buenos Aires 22.8.-27.8.2004:
World Library and Information Congress:
70th IFLA General Conference and Council

Hilton hotelli, toinen konferenssipaiakoista

Tänä vuonna IFLAn vuotuinen kokous pidettiin Argentiinassa, Buenos Airesissa. Tapahtumapaikkoina olivat Hilton ja Sheraton -hotellit. Molemmat tosi mammutteja, mutta silti kummankaan tilat eivät yksin riittäneet, kun lähes neljä tuhatta kirjastoihmistä saapui eri puolilta maailmaa konferenssiin.

New-comer, you are welcome!

Osallistuin nyt ensimmäistä kertaa IFLAn kokoukseen eli olin ns. new-comer. Ensikertalaisen tunnistaa konferenssipassissa olevasta raidasta. New-comer voi myös pitää rinnassaan New-comer-badgέα. Raita ja badge jaettiin ensikertalaisten infotilaisuudessa, johon en päässyt, koska minulla oli samanaikaisesti päivystysaika omalla Poster Sessionilla.

Kokemattomuuteni ei siis paljastunut ulkoisesti - toisaalta olen vuonna 2000 osallistunut American Library Associationin, ALAn vuosikokoukseen, johon saapui lähes 25 000 kirjastolaista, lähinnä amerikkalaisia. Kokemus oli mieleenpainuva eikä suinkaan täysin positiivisessa mielessä. Aktiivisuutta ei palkittu - ruksasin ennalta paksusta ohjelmakirjasesta neljä itseäni kiinnostavaa luentoa. Menin hyvissä ajoin paikalle, mutta yhteenkään niistä en mahtunut. Parhaimmillaan pääsin noin 5 metrin päähän luentosalin ovea. Amerikkalaiset puolestaan olivat haltioissaan megatapahtumasta. Taisivat tulla ensissijaisesti tapaamaan toisiaan ja oli aivan sama, oliko luennolla, käytävässä tai kahvilla.

Vattulaisen Pentti kertoi mielenkiintoisen jutun liittyen tämän vuoden IFLA-konferenssiin ja koskien new-comereita. Ensikertalaisten infotilaisuus nimittäin jouduttiin vaihtamaan viime tingassa Hiltonista Sheratoniin ja Pentin johtama section-kokous siirtyi tilalle Hiltoniin. Pentti ilmoitti luentosalissa aluksi pariin kertaan new-comer -tilaisuuden vaihtumisesta ja osa new-

comereista poistui salista välittömästi - puolen tunnin päästä, ensimmäisen luennon jälkeen, Pentti ilmoitti asiasta uudelleen ja taas ainakin 10 new-comeria lähti salista. Mahtoivat tällöin lähteneet new-comerit ihmetellä, miten ensimmäisen luennon aihe liittyi heille suunnattuun infotilaisuuteen. Ja kukaan ei tiedä, kuinka moni new-comer kuunteli Pentin section-kokouksen loppuun asti!

Konkarit - nuo sujuvasti sukkuloivat!

[Hotel Lafayetten aula, kuvassa vasemmalta: Hilka, Sinikka, Mirja, Hellevi ja Barbro](#)

Meitä suomalaisia oli paikalla yli 20 ja useat ties monennettako kertaa. Suurin osa suomalaisista asui Hotel Lafayettessa, aivan ydinkeskustassa kävelymatkan päässä konferenssitapahtumapaikoista.

Aamiaisella ihmettelin, kuinka määrätietoisesti IFLA-konkareitten päivä alkoi. Haaviston Tuula hääri heti aamusta silmät kirkkaina. Kahvipöydässä keskusteltiin sujuvasti oman sectionin kokouksesta ynnä muusta tärkeästä. Ensikertalaisena jäin haikeana tuijottamaan, kuinka kukin yksitellen poistui omiin velvollisuuksiinsa ja minä vasta suunnittelin, mihin tilaisuuteen tänään osallistuisin. Vaihtoehtoja oli niin runsaasti, että melkein ahdisti ja kaiken lisäksi kaupunkikin kiinnosti suunnattomasti. Päätin tasapainoilla osallistujan ja turistin rooleissa, ainakin siihen saakka, kun oli oman esiintymiseni vuoro.

Jonottaminen on osa IFLA-elämää

Aamujono avajaistilaisuuteen, vaaleatakkinen mies kuvassa on norjalainen kolleega

Osallistujien hermoja koeteltiin lukuisissa eri jonoissa. Omalla kohdallani se alkoi heti sunnuntaiaamuna, kun jonotin 2 ja puoli tuntia saadakseni osallistumispassin - olin kyllä ilmoittautunut etukäteen Suomesta käsin, mutta tein sen niin myöhään, että minun piti maksaa osallistumismaksu vasta paikan päällä.

Saman kohtalon jakoi moni muukin ja kaiken lisäksi jonon etupäässä oli 20 japanilaista kirjastolaista, joista kukaan ei ollut edes ennalta rekisteröitynyt. Voi virkailijaparkoja, jotka joutuivat tulkitsemaan japanilaisia nimiä... japanilaiset olivat täysin cooleja ja tietämättömiä takana vallitsevista tunnekuohuista.

Toisaalta jonossa sai tuntuman IFLAn kansainväliseen tunnelmaan. Keskustelin niitä näitä 7 eri maasta olevan osallistujan kanssa (Ghana, Etelä-Amerikka, Myanmar, Englanti, Peru, Paraguay ja Argentiina). Myanmarin edustaja oli kiitollinen minulle, kun olin ainoa henkilö, joka tiesi hänen kotimaansa olemassaolon ja jopa pääkaupungin nimen. Muut pyörittelivät päätään ja silmää nikaten kysyimme muilta, sanoisiko Burma mitään? Ei sekään aiheuttanut välähdystä kaikkien päässä.

Yllä olevassa kuvassa jonotetaan maanantai-aamuna klo 9 Colon teatteriin, jossa pidettiin avajaistilaisuus. Tämä jonotus kesti vain vähän yli tunnin. Seuraava jonotus oli bussijonotus tiistai-illan Opening Party -tilaisuuteen, joka pidettiin vähän kauempana - järjestäjät olivat varanneet liian vähän busseja, jonotusaika oli 1,5 tuntia. Seuraavan illan kulttuuritilaisuuteen menin tietoisesti hieman myöhässä ja pääsin ilman jonotusta sisään, seisomapaikalle.

Avajaistilaisuus

Avajaistilaisuus huipentui tangoesitykseen

Avajaiset pidettiin upeassa, vanhaa ja arvokasta huokuvassa Teatro Colonissa, jossa katsomoa oli permannon lisäksi seitsemässä eri kerroksessa. Tekniikka petti aluksi pahasti ja IFLAn uuden presidentin Kay Raserokan puhe meni valitettavasti täysin pilalle, onneksi hän osoitti olevansa huumorintajuinen ja veti pinnat kotiin.

Seuraava puhuja oli paikallinen ja tekniikkakin saatiin kuntoon. Hän oli todellinen puhumisen mestari, puhui ilman paperia ainakin 20 minuuttia ja puheeseen mahtui useita kohokohtia, jotka kaikki päättyivät, vaikka sitten väkisin, kirjan ja kirjaston merkityksen korostamiseen.

Tangoa avajaisissa edustivat tangopari ja orkesteri. Monien mielestä oli kummallista, että tangopariksi oli valittu vanha mies ja nuori nainen. Minusta tangopari oli hieno valinta ja se välitti juuri oikeaa fiilistä, jos nyt aamupäivällä ylipääntänsä on mahdollista virittäytyä tangon tiheään tunnelmaan.

Avajaiset päättyivät argentiinalaisen, Usassa asuvan kirjailija Tomás Eloy Martínezin puheeseen:

El libro en los tiempos de globalización - The book in Globalization times.

Gates-palkinto jaettiin viidennen kerran

Kylläpä aika menee nopeasti. Tuntuu siltä kuin Helsingin kaupunginkirjasto oli vasta äsken saanut Bill and Melinda Gates säätiön Access to learning -palkinnon, mutta siitä on jo neljä vuotta. Tänä vuonna palkinto todella "jaettiin", sillä se meni kahteen paikkaan: Kiinaan ja Tanskaan.

Kuvassa: Kiinan edustaja, Iflan presidentti Kay Raseroka, Århusin kirjastonjohtaja Rolf Hapel ja Gates säätiön edustaja Carol Erickson

Palkinnonjakotilaisuus pidettiin 24.8. illan suussa Argentiinan katolisen yliopiston Fine Arts Pavilionissa ja sinne saapui paljon ihmisiä, etenkin Pohjoismaista. Pikkuisen tunnelmaa latisti se, että tiedotusvirheen vuoksi palkinnonsaajien nimet olivat jo aamun IFLA Expressissä. Silloin kun Helsinki sai palkinnon Chicagossa, niin asia pidettiin salassa loppuun asti. Meidät jopa laitettiin palkinnonjakotilaisuudessa istumaan eri puolille salia, jottei vaan kukaan arvaisi mitään.

Buenos Airesinkin tilaisuudessa pidettiin ylistäviä puheita ja taas kerran ihmettelin, kuinka hyvin amerikkalaiset hallitsevat puheiden pidon. Carol puhui kauniisti kirjastoista ja niiden merkityksestä rakennettaessa oikeudenmukaisempaa ja tasa-arvoisempaa maailmaa. Puhe meni välillä liikutuksen puolelle, mutta koko ajan hän hallitsi tilanteen ja muisti lausua sanat selvästi.

Paljon onnea vuoden 2004 palkinnonsaajille: China Evergreen Rural Library Service Center ja Århusin kirjasto, Tanska!

Minkä kirjaston vuoro on ensi vuonna? Ehdolle voi asettua jo nyt. Voisiko palkinto tulla toisen kerran Suomeen? Aina kannattaa yrittää!

Ohjelmanmukaista biletyistä monena iltana peräkkäin

Opening Party

Opening Party järjestettiin Golden Centerissä Parque Nortessa. Sinne oli melko pitkä matka keskustasta, mutta kyllä kaikki sinne lopulta saatiin kuljetettua. Ja ruokaakin riitti kaikille, mikä on kuulemma harvinaista IFLAn iltatilaisuuksissa. Ruokaa oli joka sorttia ja useiden viinilasien jälkeen jengi siirtyi joraamaan tanssilattialle.

Bändi oli hyvä ja tanssilavalla edistettiin suomikuvaa, kun kirjastolaisten Travolta Matti H. antoi musiikin virrata lävitseen ja tartutti rytmin kaikkiin lähellä oleviin. Ilta päättyi La Verdeen, puolivälin krouviin suomalaisten asuttamien hotellien välimaastossa.

Kulttuuritilaisuus

Kulttuuritilaisuus oli mielestäni niin mahtava kokemus, että annoin isäntämaalle anteeksi kokemani negatiivisen eli lähinnä jonottamisen. Tilaisuus pidettiin Teatro Operassa, joka sijaitsee Buenos Airesin revy- ja varieteekadulla, Corrientesilla.

Ilta alkoi argentiinalaisilla kansanmusiikki- ja tanssiesityksillä. Pikku hiljaa siirryttiin tangon rytmeihin. Tango on tietysti argentiinalaisille tärkeä ja kyllä siinä on väkevä tunnelataus kenelle tahansa. Turisteille tangoa tarjotaan kyllästymiseen asti, sillä kaupungin tuhannet levykaupat houkuttelevat asiakkaita tangon soidessa kovaäänisistä katukäytävillä, aivan kuin muuta musiikkia ei olisi olemassakaan, tosin levykauppojen sisältä löytyi vaikka mitä musiikkia ja cd-levyt olivat tosi halpoja verrattuna suomalaisiin hintoihin.

Onneksi kulttuuritilaisuus antoi huomattavasti laaja-alaisemman katsauksen argentiinalaiseen kulttuuriin. Tangon lisäksi meille esitettiin balettia, sirkusta ja taitovoimistelua. Tilaisuus loppui häikäisevään kuorolauluun ja samanaikaisesti satoja lapsia tuli esiintymislavalle. Lasten t-paidoissa oli kuvioina eri maiden lippuja.

Mitenkähän norjalaiset aikovat ensi vuonna järjestää vastaavan kulttuuri-illan. Taisi tulla paineita, sillä monet olivat sitä mieltä, ettei koskaan aikaisemmin IFLAssa ole ollut näin hienoa kulttuuritilaisuutta. Kuvitelkaapa te, jotka ette olleet läsnä, vaikkapa "Et itkeä saa Argentiina -biisi" sydäntäsärkevänä kuorolauluversiona!

Kulttuuritilaisuuden jälkeen olimme valmiit lähtemään San Telmon tangopaikkoihin. Toiveikkaina hyppäsimme pariin taksiin ja päädyimme aluksi publiin miettimään, minkälainen tangomesta valittaisiin. Niinhän siinä sitten kävi, että oli ainoastaan yksi paikka, mistä valita. Kaikki muut olivat ruokamestoja, joissa tango soi taustalla. Johtui varmaan osittain arki-illasta tai ennen kaikkea siitä, että paikallisten tangomestat sijaitsevat jossain ihan muualla.

Se yksikin paikka osoittautui huippukalliksi. Lisäksi tango-show oli juuri alkamassa. Laskimme, että kannattaako 6 hengen porukan maksaa yhteensä 300 euroa siitä, että juuri ja juuri ehtii näkemään esityksen. Päädyimme lähistöllä olevan street-baarin ulkopöytään syömään paikallista snack-ruokaa. Siellä meille ja muille esiintyi duo, joka lauloi ja soitti mitä mukavinta lattarimusiikkia. He esiintyivät niin lähellä meitä, että olisin ylettänyt haarukalla palikoimaan sitä ainokaista rumpua, jonka päällä rumpali istui. Laulajalla oli soittimena kitara. Mukavia kundeja, jotka tekivät tätä työtä rahoittaakseen musiikkiopintojaan. Ilta päättyi La Verdeen, kuinkas muuten!

Suurlähetystön partyt

Torstai-iltana partyt jatkuivat Suomen suurlähetystön residenssissä, jonne oli lähes tunnin bussimatka. Alue oli hienostunut ja samalla ikävän näköinen eikä ketään näkynyt ulkosalla. Vartijat kadunkulmien vartiokopeissa takasivat alueen turvallisuuden. Tällaisihan alueita tietysti löytyy maasta kuin maasta, jossa ulkomaalaisten on turvallista ja suojattua asua, mutta jotenkin varsinainen elämä on toisaalla, jossakin ihan muualla.

- [Suurlähetystön verkkosivut](#)

Suurlähettiläs oli Suomessa, joten meitä emännöi vasta muutaman kuukauden töissä ollut nuorehko naishenkilö, Petra Theman, jonka titteli oli espanjaksi Segundo Secretario de la Embajada de Finlandia. Petra piti lyhyen tervetuliaispuheen ja yllättäen hän päätyi Maslowin tarvehierarkialla todistamaan, että kirjastot ovat tärkeitä, kun hierarkian kaikki tarpeet toteutuvat kirjastojen kautta. Voi sen kai näinkin sanoa! Kirjastoaate on niin taipuisa!

Tilaisuus oli mukava ja saimme maistella paikallisia tapaksia monilla eri täytteillä kera viinin. Yllätysnumerona oli yhden miehen nukketeatteriesitys, jossa nukkena oli vanha, diiva nainen. Esitys oli omistettu yhdelle meistä, joka täytti tasavuotia, jotain ??kymmentä. Nukketeatterimies, jonka nimeä en muista, on tulossa Suomeen ensi vuonna nukketeatterifestivaaleille.

Nukketeatteritaiteilija ja yleisö, huom! joku kuvan naisista on syntymäpäiväsankari

Tilaisuus kesti kaksi tuntia, jonka jälkeen ilta jatkui pubissa aika isolla suomalaisjoukolla. Jossakin vaiheessa iltaa huomasimme istuvamme La Verdessä, kantapaikassamme, mutta tällä kertaa ilta vielä jatkui ja päättyi lopulta hämyiseen kuubalaisten pitämään baariin - espanjankielellä tällaisesta juhlimista kutsutaan: Cachondeo hasta la madrugada.

Ei kaikki pelkkää juhlaa ollut, oli minulla Buenos Airesissa tehtäväkin

Olen ylpeä suomalaisesta yleisten kirjastojen tilastotietokannasta. Meillä on ollut sen ympärillä Yrjö Lindegrenin, Hannu Sulinin ja Sinisen Meteoriitin kanssa hyvä tiimi jo useamman vuoden ajan. Kiitos kuuluu myös kirjastoille, jotka sujuvasti vievät omat tilastotietonsa yhteiseen tietokantaan. Nyt kun tietokanta alkaa olla jo valmis tuote (Sigma), sille soisi laajemman julkisuuden kansainvälisestikin.

Suomen yleisten kirjastojen tilastotietokanta: Poster Session nro 75

IFLAn Poster Sessioneihin on ennakkoon tungosta. Hakemukset piti laittaa jo helmikuussa ja raati valitsi 130 hakijasta 76. Hakemukseni hyväksyttiin ja Poster Session numeroksi sain arvonnalla 75. Poster Session oli esillä kahden konferenssipäivän ajan.

Kuten kuvasta melkein näkyy, tein esitykseni huolella annettujen mittojen mukaan, ja

käännätin sen jo Suomessa englanniksi ja espanjaksi. Lisäksi minulla oli jaettavana tilastotietokannan tarkempi esittely englanniksi ja espanjaksi sekä Sinisen Meteoriitin yritys- ja sovellusesitteitä.

- Jaettava esite: **englanniksi**
- Jaettava esite: **espanjaksi**
- Kuvassa oleva: **Power-Point-esitys**
- Tilastotietokannan verkko-osoite: <http://tilastot.kirjastot.fi>

Jotain IFLAn pitäisi tehdä Poster Sessioneille, sillä pakko on todeta, että Poster Session on aika vanhanaikainen ja raskas tapa esitellä asiaa kuin asiaa. Ja varsinkin, jos esiteltävänä on moderni, uusimmalla verkkotekniikalla tehty tuote.

Tilastotietokannan suunnitteluvaiheessa on huomioitu kansainvälisyys. Se toimii joustavasti millä tahansa kielillä, sillä ainoastaan käyttöliittymän otsikot ja ohjeet pitää kääntää, numerot ovat kaikille samat. Avoin käyttöympäristö takaa, että mikä tahansa maa voi ottaa tietokantasovelluksen käyttöönsä suhteellisen vähäisellä työllä ja lopputuloksena saa valmiita tilastotaulukoita ja graafisia kuvia kirjastoittain tai alueittain.

Jos sovellusohjelma olisi muillakin mailla, niin se mahdollistaisi tilastovertailujen tekemisen nykyistä laadukkaammin ja samalla voitaisiin käyttää pohjalla yhteisiä tilastostandardeja. Suomessa on parhaillaan käynnistymässä useamman ministeriön rahoittamia kulttuurivientihankkeita - yleisten kirjastojen tilastotietokanta olisi oivallinen ja hyödyllinen kirjastojen kulttuurivientituote.

Jengii Poster Session -alueella liikkui paljon. Minulta meni lähes kaikki espanjankieliset esitteet ja englanninkielisiääkään ei jäänyt kuin muutama kymmenen - yhteensä minulla oli mukana n. 500 esitettä. Keskusteluihin pääsin aika usein, mutta useimmiten small-talk -tasolla. Syvempiä tilastoiheisia keskusteluja kävin vajaan kymmenen henkilön kanssa: kolmen USAlaisen, argentiinalaisen, etelä-afrikkalaisen, korealaisen sekä norjalaisen kanssa. Norjalainen oli jopa käyttänyt tilastotietokantaa. Aika näyttää johtaako nämä kontaktit tuotteen leviämiseen.

Tulisipa joku kyselemään, toivoo Erkki Lounasvuori Poster Sessionin äärellä

Poster Sessionien aiheet vaihtelivat laidasta laitaan, kaikkiaan 76 - ks. [luettelo](#). Naapuri-

Sessionien aiheet olivat: The present and future activities of the Japan Association of Agricultural Librarians and Documentalists (JAALD) in Japan / Takashi Nagatsuka (nro 74) ja Library Tools about Indigenous Peoples: Creating an Electronic Database of American Indian Research / Charles T. Townley (nro 8).

Charles oli kiinnostunut saamelaisten asemasta Suomessa ja hän tunsikin jonkin verran Kalottialueen yhteistyöhankkeita. Ihan ensimmäiseksi hän kuitenkin kysyi - kuultuaan ensin, että olen Suomesta - kuka on se suomalainen kirjastoihminen, joka on täällä konferenssissa mukana ja on kiinnostunut linnuista? Tiesin heti, ketä hän tarkoitti ja kuin sattuman johdatuksella Pena tuli lähes samanaikaisesti tervehtimään minua ja minun oli helppo tutustuttaa kaverit toisiinsa.

Näyttelytila

Näyttelytila oli hyvin suunniteltu ja kaikki näytteille asettajat pääsivät hyvin esille. En osallistunut näyttelytilan avajaisiin, mutta pariin otteeseen kiertelin kaikki ständit. Mitään järkeyttävän uutta en havainnut. Lattari- ym. kirjallisuutta oli paljon esillä ja tietysti tärkeimmillä kirjastojärjestelmillä oli omat esittelynsä. Kauimman aikaa viihdyin ExLibriksen kohdalla, kun oli niin mukava katsella MetaLibiä ja SFX:ää espanjankielisenä.

Itse työskentelen tällä hetkellä projektissa, jossa suunnitellaan kansalaisen tietoportaalaa, Tiedonhaun porttia. Ennalta toivoin, että olisin saanut jonkun uuden idean näyttelysalin ständeiltä, mutta valitettavasti näin ei käynyt. Missä lie olivat chat-ohjelmien tuottajat, semanttisen vepin edustajat tai vaikkapa kirjastoille suunnattujen mobiilipalvelujen kehittäjät? Toivottavasti Norja huomioi tämän ensi vuoden konferenssissa.

Luennot

Luentoja oli enemmän kuin tarpeeksi kummassakin tapahtumapaikassa. Jokainen varmasti löysi itseään kiinnostavia aiheita. En ole oikein koskaan elämässäni ollut luentoihminen, mutta muutamalla luennolla toki kävin, ja niihin toisin kuin Usassa, mahtui jopa sisään.

Luennoilla oli odetetusti hieman rauhaton tunnelma, sillä koko ajan kuuntelijat liikkuvat tapahtumasta toiseen, varmaan senkin takia, että ehtisivät kuulemaan mahdollisimman montaa luentoa. Onneksi luentoihin voi halutessaan palata, sillä suurin osa luennoista on luettavissa cd-rompulta tai suoraan [IFLAn verkkosivuilta](#).

IFLA-konferensseista saa varmaan parhaimman annin, jos on jonkun Sectionin jäsenenä edustamassa omaa maataan. Sectioneja on useita ja monentasoisia. Monet kehuivat luettelointi-sectionia, joka toimii aktiivisesti, muulloinkin kuin IFLA-konferenssin aikana.

Kirjastovierailu

Arvatkaa, mikä rakennus tämä on? Oikea vastaus: Argentiinan kansalliskirjasto. Olipa melkoinen yllätys, että tällaiseen rakentamiseen on päädytty vielä 90-luvulla. Talo kyllä näytti paljon vanhemmalta ja se on vielä ufompi livenä. Argentiinalaisten oma mielipide kirjaston ulkonäöstä on pääsääntöisesti negatiivinen, mutta jokunen puolustaa sitä kitschin nimissä. Aivan hirveiltä näyttivät ikkunoiden edessä olevat mustat valonsuojat tai mikä lieneekään olikaan niiden tarkoitus. Kirjasto oli rakennettu historiallisesti arvokkaalle tontille, jossa joskus oli asunut Duarten suku - tästä syystä Eva Peronin näköispatsas löytyi rinteen alapuolelta.

Kirjaston sisällä olotila hieman rauhoittui. Kaikki seinät oli "käsiteltyä" sementtiä, jotka näyttivät ikävä kyllä ensisijaisesti likaisilta. Vastaanotto oli vieraanvarainen, vaikka putkahdimme kirjastoon ennalta ilmoittamatta. Saimme oppaaksi mieshenkilön, joka näytti meille kirjaston tärkeimmät salit, tutkijanhuoneet ja laitteet, jopa henkilökunnan vessankin, kun ovi oli sopivasti raollaan. Lukusalipaikkoja ja tutkijanhuoneita näytti olevan runsaasti. Tutkijanhuoneen sai viikoksi kerrallaan ja luultavasti niitä sai helposti, sillä ainakin tällöin ne olivat kaikki tyhjillään. Tutkijanhuoneen yhteydessä oli lukittava kaappi, jossa sai säilyttää materiaalia tutkimuksensa ajan.

Nettiyhteyksiä löytyi jonkin verran ja osa niistä oli tarkoitettu lyhytaikaiseen käyttöön, lähinnä sähköpostin lukuun. Kansalliskirjaston aineistorekisterin käyttöä varten löytyi sieltä täältä päätteitä ja mikroja. Kun etsimme aineistorekisteristä hakusanalla "Finland", saimme vastaukseksi muutaman osuman, joista tuorein oli 60-luvun alusta: Suomen kansallisbibliografia. Onneksi netti on olemassa, sillä miten muuten Suomesta innostunut argentiinalainen pääsisi alkuun tiedonnälässään.

Kansalliskirjaston lukusali

Kirjaston kaunein tila oli päälukusali, johon oli tuotu entisen kansalliskirjaston vanhat pöydät ja tuolit kunnostettuina. Etenkin lukupöydissä oli kaunis väri ja sopiva lukukaltevuus.

Kansalliskirjasto on kaikille avoin ja siellä näkyi jopa nuoria poikia. Eivätkä he olleet edes käyttämässä nettipäätteelle.

Me roskaajat, argentiinalaiset paperinkerääjät ja vihaiset säästäjät

Mitenkähän IFLAn saisi tajuamaan sen mielettömyyden, miten paljon paperia jaetaan konferenssin aikana. Mitä voisi ja mitä pitäisi tehdä? IFLAssa saa jo tuloreppunsa sellaisen määrän papereita ja mainoksia, että suurin osa niistä jäi ainakin minulta hotellihuoneeseen. Tosin sinne jäi IFLA-reppukin, kun sen vetoketju hajosi jo ensikäytön yhteydessä.

Poster Sessionit jakavat esitteitä, samoin näyttelleasettajat. Luennoilta saa läjän monisteita. Lopuksi kaikki toivat jakamatta jääneen materiaalin näyttelyhalliin, jossa ne muodostivat epämääräisen röykkiön. Luulisi kirjastoihmisillä hälytyskellojen soivan!

Tulorepussa sai myös cd-rompulle talletettuna IFLAn kaikki tärkeimmät luennot, puheet, tilaisuudet ym. Miksi tällainen määrä papereita, eikö rompputallenne jo ajaisi asian suurinpiirtein. Lisäksi sama tieto löytyy IFLAn www-sivuilta.

Sen ymmärrän, että itse kukin tarvitsee ohjelmavihkosen, mutta että erillinen paksu painate, jonka sisältönä osallistujat maittain.

Roskien keruu menossa Lavalle ja San Martín -katujen kulmassa

Toivottavasti jakamatta jääneet paperit lopulta kuljetettiin esim. Calle Floridalle, josta ne kulkeutuvat asianmukaisesti kierrätykseen - ja samalla jotkut saavat rahaa. Buenos Airesin kaduilla elää suuri joukko ihmisiä, jotka joka päivä keräävät toimistojen, liikkeiden ym. tuottamat niin paperit kuin pahvit ja lajittelevat ne lajeittain ja paperin värin mukaan. Sen jälkeen he vievät päivän saaliin kärryillään kierrätyksen seuraavaan vaiheeseen eli firmoihin, jotka ostavat lajitellut pahvit ja paperit. Palkkion kerääjät saavat käteisenä.

Edellisestä tuli mieleeni Argentiinan hallituksen harjoittama talouspolitiikka ja etenkin pankkien toiminta. Pankkeja tavalliset argentiinalaiset vihaavat, sillä edellisestä pankkisäästöjen "katoamisesta" on kulunut vasta vajaat kolme vuotta. Tällöin tavalliset säästäjät menettivät yhden yön aikana 90 prosenttia säästöistään - yläluokka sai tiedon etukäteen ja ehti siirtää varansa pois! Mielenosoituksia näki joka päivä ja useimmiten niiden kohteena oli hallitus ja sen harjoittama talous- ja työllisyyspolitiikka. Yhtenä päivänä osoitettiin mieltä yleisestä turvallisuudesta ja tämä kokosi lehtitietojen mukaan 160 000 ihmistä Plaza Mayolle. Vihan kohteena oli myös Maailmanpankki ym. rahalaitokset, jotka liian löysin perustein ovat jakaneet Argentiinallekin lainoja, joita ei kuitenkaan pystytty maksamaan takaisin.

Vielä lyhyesti Buenos Airesista kera kuvien

Buenos Aires on tosi iso kaupunki, kantakaupungissa 6 miljoonaa asukasta ja suuralueella lähes 15 miljoonaa. Alue on täysin tasainen ja ruutukaavaan rakennetussa kaupungissa on suhteellisen helppo suunnistaa. Viikonloppuna kaupunki oli liikenteeltään siedettävä, mutta arkena liikenteen katku oli melkoinen. Katukäytävät olivat yllättävän huonossa kunnossa, joten kulkiessa oli syytä katsoa välillä alaspäin, sillä kohtalona saattoi olla kuoppa tai koiran tuottama läjä.

Suureen kaupunkiin mahtuu kaikenlaista. Minua yllätti kuinka moderni ja amerikkalaismallinen keskusta oli tietyltä osin, pilvenpiirtäjiäkin useita. Tavaraa oli tarjolla ja ostoskadut täynnä ihmisiä. Perushintataso oli halpa verrattuna Suomeen. Esimerkiksi syöminen oli keskimäärin puolet halvempaa kuin Suomessa.

Calle Floridan ostoskatu alkaa tästä ja jatkuu ainakin 10 korttelin verran

Nykyaikana yksi kehityksen tasoa ilmaiseva mittari on nettiyhteydet. Buenos Airesissa homma oli hoidettu sujuvasti. Lähes joka korttelissa yksi tai useampi paikka nimeltä Locutario. Näissä sai halvalla, n. puolen euron tuntihinnalla, netin käyttöönsä. Koneet olivat hyvin varustettuja ja kaikki sähköpostin liitetiedotkin aukesivat. Lisäksi paikalla oli henkilökuntaa, jotka auttoivat.

Eli käytännössä Locutariot tekivät sitä työtä, mikä Suomessa on pitkälle kirjastojen harteilla. Helsingin korkeat vuokrat on ainakin yksi syy, miksei pääkaupunkiin ole syntynyt vastaavaa kaupallista toimintaa.

Hieman myös hämmästyin, kun avasin hotellihuoneessa kannettavani ja se saman tein löysi operaattorin, joka tarjosi langattoman yhteyden. Tarjolla oli maksullinen tai maksuton yhteys. Valitsin maksuttoman ja kaikki toimi erinomaisesti. Luin sähköpostini ja vierailin suomalaisilla sivuilla, jotka ovat salasanojen takana. Kuinka monessa paikkaa Suomessa tämä onnistuu?

Siitä minulla ei ole tietoa, kuinka monella argentiinalaisella on nettiyhteys kotoa käsin ja onko se laajakaistainen pääsääntöisesti. Mutta näyttäisi siltä, ettei Suomi välttämättä ole enää mikään nettiyhteyksien esimerkkimaa.

Ydinkeskustaa halkoi maailman leveimmäksi sanottu katu, Avenida 9 de Julio. Leveys on, jos muistan oikein 140 metriä. Täältä löytyy myös Buenos Airesin symboli Obelisco.

Obelisco, Buenos Airesin symboli

Katua ylittäessä joutuu pysähtymään useamman kerran liikennevaloihin. Paikalliset lapset ovat kehittäneet suojateille erilaista bisnestä: pallosirkusta, tanssiesityksiä ja autojen ikkunoidenpesua. Suojateiden vihreiden valojen aikana ehdittiin tehdä tätä kaikkea ja vieläpä keräämään autoista kolikoita maksuksi. Yllättävän monesta autosta myös annettiin rahaa, ehkä se oli paikallinen tapa osoittaa solidaarisuutta huonompiosaisille, joita Argentiinassa on paljon.

Eräällä toisella kadulla lähellä Sheraton-hotellia näin jo kaukaa, että nuoria miehiä kolmen joukkueissa kantamassa jalankulkijoiden vihreillä valoilla raskaita, puukehyksisiä banderolleja ja muodostivat niistä pitkän aidan suojatielle autojen eteen. Ehdin jo ajatella, että nyt on menossa mielenkiintoinen mielenosoitus ja menin lähemmäksi katsomaan: Pojat oli palkattu mainostamaan paikallista 7 päivää lehteä. Kieltämättä aika vaikuttava mainostamistapa pakottaa autoilijat ennen valojen vaihtumista tuijottamaan mainostekstiä.

Aika hyvän yleistuntuman Buenos Airesista sai, kun heti ensimmäisenä päivänä osallistuimme kolmen tunnin kiertoajeluun bussilla. Tietysti se oli vain pieni ripaus isosta kaupungista, mutta kyllä siltä reissulta jäi mieleen monta juttua, joihin myöhemmin palasi.

Jos asuisin Buenos Airesissa, niin etsisin kämpän La Bocasta tai San Telmosta. Molemmissa kaupunginosissa on tietysti omat turistitärppinsä, mutta kummastakin aistii miellyttävän boheemisuuden niin ihmisistä kuin taloista. Myös köyhyys kuuluu näihin kumpaankin, etenkin La Bocaan. La Bocassa oli myös Buenos Airesin jalkapallostadion numero yksi.

La Bocan myyntikuja, jota ympäröi värikkäät talot

La Boca on kuuluisa värikkäistä taloistaan ja alueella asuu paljon kuvataiteilijoita, jotka myyvät tauluja ja piirustuksiaan kaduilla. Alueella on myös paljon mukavia, hieman nuhruisia ravintoloita. Osa niistä on suunnattu turisteille, jonka huomaa viimeistään laskun loppusummassa.

Katuelämää La Bocassa

Alla olevan kuvan kauppa on Bocan turistikrääsän keskus, jonka eteen kaikki kiertoajelubussit pysähtyvät. Houkuttimena kauppaan oli parveke, josta sai otetuksi hyviä valokuvia.

[Caminito Tango - La Bocan turistikrääsän keskuspaikka](#)

San Telmosta minulla ei ole valokuvia, kun olin siellä lähinnä ilta-aikaan. San Telmohan on kuuluisia tangopaikoistaan ja niihin mennessä on syytä olla iso nippu rahaa mukanaan. En tiedä, löytyykö alueelta sellaista tangopaikkaa, jossa asiakkaat saisivat tanssia. Kantapaikassamme yritimme kerran tanssia, mutta meidän annettiin ymmärtää, että se ei ole suotavaa.

Carlos Gardel, joka oli ja pysyy tangopersoonana numero unona Argentiinassa, ei asunut San Telmossa. Kävimme hänen museossaan ja se tuntui sijaitsevan alueella, jossa paikalliset nauttivat tangokulttuurista turisteilta piilossa.

Turistien kannalta eniten nähtävyyksiä löytyy Recoletan alueelta. Sieltä löytyy Pilar Basilican kirkko, Recoletan hautausmaa, jonne myös Evita on haudattu, useita museoita, kauppakeskuksia ym.

Lopetan vähitellen matkakertomukseni näihin Recoletan hautausmaalta otettuihin kuviin.

Buenos Airesissa pitäisi viettää kuukausi tai pari, jotta voisi rauhassa tutustua kaupunkiin ja sen nähtävyyksiin. Argentiinaan tutustuminen veisi varmaan vuoden ja minunkaltaisteni kannattaisi hakeutua kirjastokonsulentiksi Latinalaisen Amerikan maihin, jotta roihu sisällä pikku hiljaa laantuisi. Joissakin lattarimaissa olen jo käynyt aikaisemmin, mutta palattava vielä on...

Ihan loppuksi

Se tällaisilla reissuilla on kivaa, että tutustuu erilaisiin kirjastoihmissiin, myös suomalaisiin kolleegoihin. Välillä saatetaan puhua antaumuksella suomalaisista työasioista, mutta jokin mukava suodatin on silti kaikilla päällä. Ja useimmiten herja lentää.

Yhtenä iltana mietimme, mitä tarkoittaa Kansalliskirjaston strategiassa ja monessa muussakin yhteydessä esiintyvä triangeli - Nelli-Voyager-Doms - Buenos Airesiin sovellettuna. Päädyimme paikallisen musiikin innoittamana seuraavaan:
AMOR - CORAZON - MORIR

IFLA-sana toimii hyvin myös skoolaushuudahduksena, pitää vain muistaa venyyttää a-kirjainta mahdollisimman pitkään, ainakin seitsemän a:n verran.

IFLA-terveisin Eke

Ps.

Se kannattaa muistaa, että Argentiinaan on tosi pitkä matka Suomesta. Meidän lento Frankfurtiin oli lähes kolme tuntia, siellä parin tunnin odotus ja Frankfurtista lento Buenos Airesiin kesti 14 tuntia 15 minuuttia. Takaisintulo oli vielä pisempi, sillä lento oli vaatimattomasti 24 tuntia myöhässä ja se ilmoitettiin vasta monen tunnin odottamisen jälkeen lentoasemalla. Palkinnoksi saimme viettää Lufthansan laskuun yhden yön viiden tähden hotellissa Obeliskon vieressä. Minun kohtalokseni tuli 15. kerroksen kulmahuoneisto-

sviitti olo- ja makuuhuonella ja parvekekin oli kymmenmetrinen. Silti oli mukava lähteä takaisin Suomeen!